

Jsoucnost a jsoucna

Analogie s chůzí ve vztahu k chodícím, aplikovaná na jsoucnost ve vztahu ke jsoucím, nás ovšem může přivést ještě k dalším konsekvencím. Koncept tzv. participace, „podílnictví“ konkrétních jednotlivin na „ideji“ obsahuje v sobě navzdory své vysoké atraktivitě a svému rozšíření a prosazení jeden významný omyl. Platónská „nauka o idejích“ je založena na předpokladu, že vztah mezi ideou a jejím otiskem v druhořadém světě, přístupném smyslům, tzv. „obrázkem“ (EIDOS), spočívá v podobnosti. Jestliže však platí, že chůze sama nechodí, znamená to, že všichni chodící se „podílejí“ na chůzi (ve smyslu ideje) jinak než podobou či nápodobou. Jestliže totiž o chodících ex definitione platí, že chodí, a platí-li zároveň, že chůze, na které se svým chozením podílejí, sama nechodí, zůstává zcela nejasnou sama myšlenka podílnictví resp. nápodoby. Kdyby totiž mělo ono podílnictví být založeno na něčem jiném než podobě co do chození (chůze), kdyby ona participace měla svůj základ v něčem jiném, vznikl by tím obrovský problém vztahu mezi tímto „něčím jiným“ a mezi samotným chozením. Vedle neřešeného, ale pouze pojmenovaného vztahu mezi chůzí a skutečným chozením bychom tu měli něco třetího, o čem bychom nebyli schopni říci o nic víc než o chůzi, a navíc bychom pro to neměli ani žádné pojmenování. Tento příklad ukazuje, s jakými obtížemi a překážkami se od počátku setkával onen světodějný řecký pokus o racionalizaci mýtu (mytického způsobu myšlení), spočívající v odbourání narativity a v co nejpresnějším myšlení určitých (tzv. reálných) „předmětů“, totiž v přesném „mínění“ pomocí myšlenkově vykonstruovaných „intencionálních předmětů“.

(Písek, 960723-4.)